

En introduktionsberättelse till
Felix med vänner

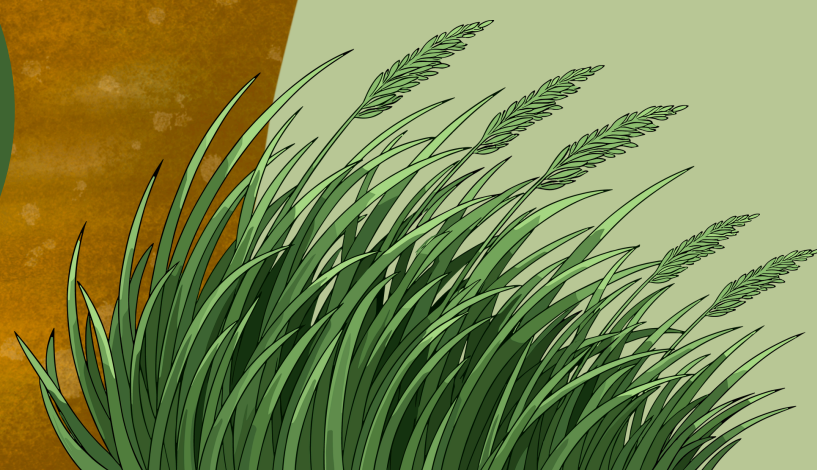
1

VÄXTVÄRK

av Melissa M. Carlson

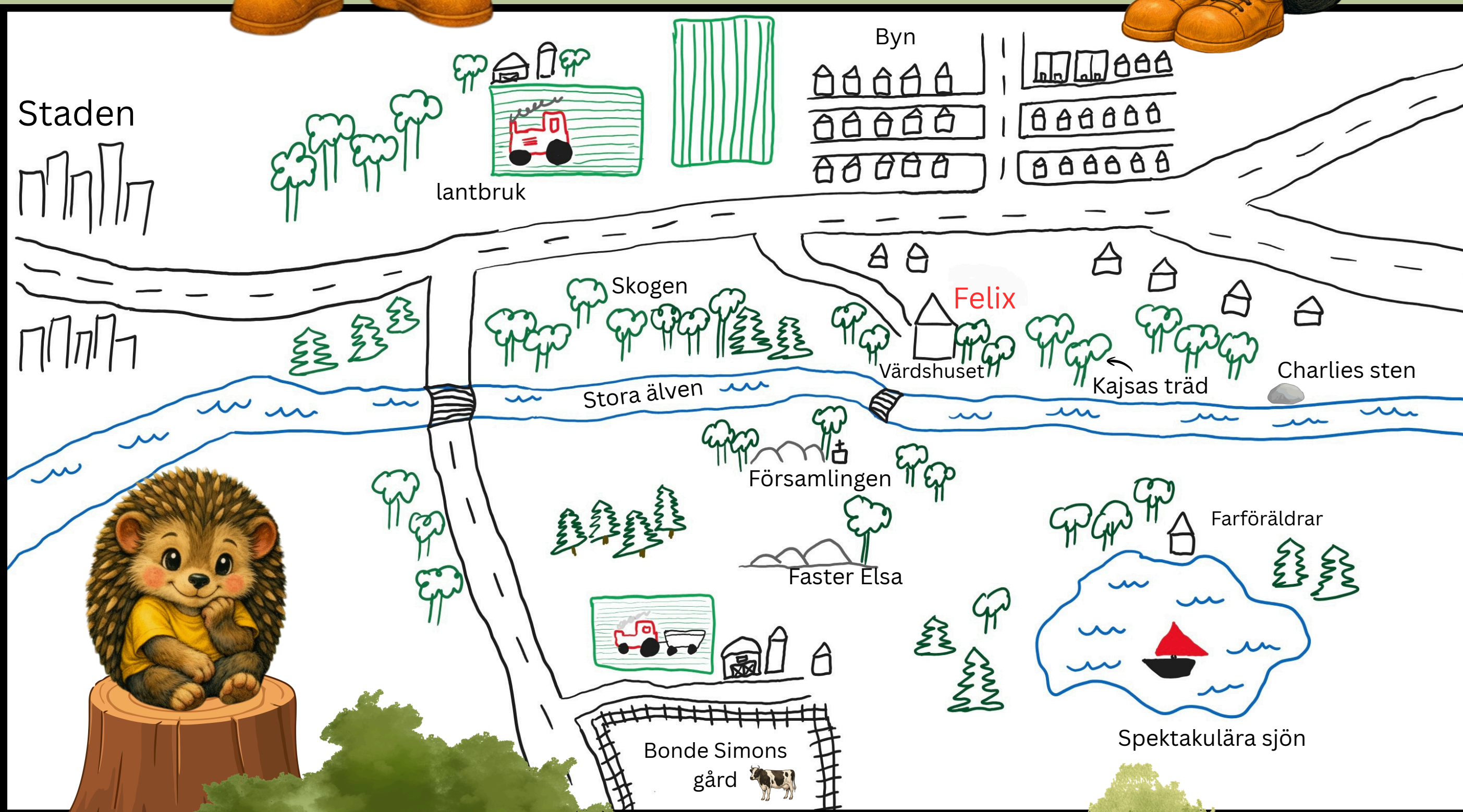

Felix med vänner:
Andens Frukt serien

Karta över Felix värld

Felix sprang nedför den väl upptrampade stigen från värdshuset till floden, och hans morrhår ryckte av förväntan. Den unga musen hade just fått höra av sin vän Kajsa Kaja att hans far snart var hemma. Felix far, Hans, hade besökt sin bror i staden de senaste veckorna. Felix hade längtat efter att få följa med på just den här resan, men vägen dit och tillbaka var full av faror för en mus, så han hade inte fått följa med.

Felix hade tillbringat hela sitt liv på landet, där han bodde med sina föräldrar och sin yngre syster Märta i väggarna på ett charmigt värdshus vid Stora älvens strand. Han tillbringade gärna sina dagar med att utforska skogsområdet längs floden, leka med sina vänner och besöka sin faster Elsa, som bodde i ett hål djupt inbäddat i en stenhög nära bonde Simons vetefält. Felix älskade också att besöka sina farföräldrar vid Spektakulära sjön när han fick chansen. Sjön låg alldeles för långt bort för att han skulle kunna gå dit själv, men hans familj såg till att besöka dem ofta.

Felix farbror Harry, hans fars äldre bror, hade bott i den stora staden så länge Felix kunde minnas. Harry hade förälskat sig i en stadsmus som hette Anna och som en dag hade smugit iväg till landet i en brödbil. Hon hade letat efter äventyr och nya möjligheter, och i Harry fann hon allt hon längtade efter. De två mössen gifte sig och flyttade snart till staden. Felix hade knappt sett dem. De kom inte och hälsade på så ofta, och Felix hade förstås aldrig varit och hälsat på dem. Harry och Anna hade en son som hette Patrik, som var i samma ålder som Felix, men avståndet gav få möjligheter att lära känna varandra. Hans försökte dock besöka sin bror ungefär vartannat år eller så.

Felix hade saknat sin pappa väldigt mycket medan han var borta och var så glad – och mer än redo – att få hem honom igen. Han hade massor av saker planerade för dem båda och så mycket han ville berätta för sin pappa. De senaste veckorna hade känts som en evighet för Felix. Han hade väntat och väntat – och nu var väntan snart över. Hans pappa var nästan hemma!

”Han kommer! Han kommer!” skrek Felix av ren glädje och sprang så fort hans små fötter kunde bära honom längs den dammiga stigen mot den lilla bryggan, där hans pappa snart skulle anlända med båt.

Han sprang så fort att han snubblade över sina egna tassor ett par gånger i sin iver att hinna ifatt sin pappa.

Felix vän, Kajsa Kaja, flög livligt i cirklar ovanför honom. Hon visste hur mycket Felix hade saknat sin pappa och kunde knappt dölja den glädje hon kände för sin vän.

Hon dök ner lågt för att flyga i höjd med Felix och skrattade.

”Jag såg hans flotte komma precis förbi den gamla stugan”, ropade hon glatt.

”Hurra!” jublade Felix, andfådd, utmattad av sin snabba takt. ”Jag kan knappt vänta tills jag får se honom, Kajsa! Det har gått alldeles för lång tid. Jag har saknat honom så mycket.”

Kajsa log förstående och vinkade åt honom att fortsätta.

”Tja, du behöver inte vänta mycket längre”, ropade hon och flög högre upp för att se bättre.

”Jag ser honom! Jag ser honom!” ropade hon en stund senare. ”Han är inte långt borta nu.”

”Verkligen?!” lyckades Felix säga, medan han pressade sig själv att springa lite snabbare.

”Åh, jag önskar att jag kunde flyga så att jag kunde se allt som du ser”, flämtade han. ”Du har den bästa utsikten. Jag kan inte se genom alla träden.”

”Fortsätt bara följa floden!” hejade Kajsa. ”Han är nästan framme vid bryggan. Du kan träffa honom där!”

Felix ökade takten och sprang sträckan på rekordtid. Han kom fram till bryggan precis när hans pappas lilla båt lade till. Felix stampade otåligt på stället medan han väntade på att pappa skulle kliva ur och knyta fast båten ordentligt med ett tjockt rep. Sedan, oförmögen att vänta ett ögonblick till, kastade han sig i famnen på honom så att han nästan tappade balansen.

”Jag har saknat dig, pappa!” viskade han. ”Så himla mycket!”

Hans skrattade varmt och kramade sin son hårt.

”Ja, jag har verkligen saknat dig också”, mumlade han. ”Det är skönt att vara hemma.”

I all uppståndelse och spänning hade Felix ännu inte lagt märke till den lilla, tysta musen som försiktigt kikade över båtanten. Men när Felix vände sig om för att hjälpa sin far att samla ihop sina saker, hoppade han till av förvåning.

”Åh!” stammade han. ”Vem är du?”

Hans gick fram och lade en varm tass på sonens axel.

”Felix, det här är din kusin Patrik”, sa han. Sedan vände han sig mot den tysta musen som nu försiktigt klev upp på bryggkanten, med sin lilla väska hårt knuten i tassarna. ”Patrik, kom hit och hälsa på Felix.”

Patrik tog ett försiktigt steg framåt och mumlade en knappt hörbar hälsning.

Felix, som plötsligt kände sig osäker, lyckades själv nicka försiktigt.

”Så, öh... Patrik”, sa han långsamt, ”jag visste inte att du skulle komma på besök.”

Då gav Patrik ifrån sig ett kvävt litet ljud och sänkte huvudet ännu mer. Felix kastade genast en blick på sin far, förvirrad över sin kusins reaktion och osäker på hur han skulle gå vidare. Hans gav honom ett litet, sorgset leende.

Han tittade från den ene pojken till den andre och tog ett djupt andetag.

”Jo, min son... Patrik är inte här bara på besök”, började han.

”Vad menar du, pappa?” frågade Felix genast, med en oförklarlig känsla av oro som kröp upp i bröstet.

Hans sträckte kärleksfullt ut handen och klämde försiktigt om sonens axel.

”Patrik ska bo hos oss från och med nu”, förklarade han. Han öppnade munnen för att fortsätta, men Felix avbröt honom genast.

”Bo hos oss?” upprepade Felix, helt förbluffad. ”För... typ... för alltid?”

Han började få panik och gick nervöst fram och tillbaka över den korta bryggan.

”Men har han inte sin egen familj att bo hos?” pressade han. ”Varför måste han stanna här?”

Innan Hans hann svara klev Patrik... trött på allt drama... irriterat fram.

”Tja, jag är inte direkt överförtjust över det här heller”, sa han skarpt. Han grep tag i sin väska ännu hårdare och tittade mot stigen precis vid bryggan.

”Jag är säker på att jag kan hitta vägen själv härifrån”, mumlade han och trängde sig förbi Felix.

Felix stod kvar med munnen vidöppen, medan hans kusin stormade nerför stigen mot värdshuset.

”Vad är det med honom?” mumlade Felix surt, djupt irriterad över att ingenting hade gått som han hade tänkt sig. Hans suckade sorgset och vände sig mot sin son.

”Felix, du kunde verkligen ha varit snällare mot Patrik”, tillrättavisade han.

”Men pappa”, började Felix, ”du sa ju att han ska bo här. Hos oss?”

Sedan spärrade han upp ögonen när en ny tanke slog honom. ”Jag behöver väl inte dela mitt rum, eller hur? Och varför fick han åka med dig egentligen? Han är lika gammal som jag. Du sa ju att det var för farligt. Det är orättvist.”

”Felix”, sa Hans bestämt och avbröt sonens utbrott.

Felix tystnade genast. Han visste bättre än att säga emot när hans far använde den tonen. Nu var det dags att lyssna.

Hans blundade ett ögonblick, som om han försökte hitta precis rätt ord. Sedan tog han ett djupt andetag och gick närmare sin son. En kall oro spred sig i Felix bröst. Något var fel. Han kunde inte minnas att han någonsin sett sin far se så ledsen ut.

”Vad är det?” viskade han oroligt.

”Patriks föräldrar dödades av en katt förra veckan”, sa Hans till slut, milt men med sorgsna ögon och hängande morrhår.

Felix kände hur munnen föll öppen. Så det var alltså så. Det var värre än han någonsin hade kunnat föreställa sig. Hans fortsatte med lugn röst.

”Patrik har ingen annan – ingen annan familj – och han kommer att bo hos oss. Ni två pojkar kan dela rum. Det skadar inte att vara vänlig. Och jag förväntar mig att ni är snälla. Förstått?”

”Ja”, sa Felix och nickade. Sedan tillade han tyst: ”Jag är ledsen för farbror Harry och faster Anna. Jag visste inte.” En ensam tår rullade nerför hans kind och fastnade i hans morrhår.

”Jag vet att du inte visste”, sa Hans och torkade kärleksfullt bort tåren från sonens ansikte med en öm tass.

De stod tysta en stund och lät verkligheten sjunka in. Sedan lade Hans armen om sonens axlar och suckade.

”Kom, min son. Vi går upp till huset och tittar till Patrik. Och sedan tror jag att det är dags att vi informerar resten av familjen.”

Felix nickade bedrövligt och följde sin far uppför stigen hem.

Allteftersom dagarna gick hade Felix allt svårare att vänja sig vid den nya situationen. Han kände sig irriterad över att behöva dela sitt utrymme – och avundsjuk på all uppmärksamhet som hans far gav Patrik. Hans irritation blandades med skuld känslor över att han kände så, och det gjorde honom bara ännu mer frustrerad. Han satt och surmulade och sökte tröst hos sin vän, igelkotten Charlie.

”Åh, Charlie”, suckade Felix, ”vad ska jag ta mig till? Det har bara gått några dagar, och jag håller redan på att bli galen! Det är helt enkelt inte rättvist. Varför måste pappa ägna så mycket tid åt att göra saker med Patrik?”

Charlie log mot sin vän. Han visste hur svårt Felix hade haft det med sin kusins oväntade ankomst.

”Du vet, din pappa bjöd faktiskt in dig att följa med dem på en promenad alldeles nyss,” påminde han vänligt. ”Du kunde ha följt med dem.”

”Jaha, visst. Ta deras parti”, gnällde Felix.

”Jag tar inte parti”, sa Charlie försiktigt. ”Jag säger bara som det är.” Han gjorde en eftertänksam paus innan han fortsatte:

”Jag tror att Patrik förmodligen är ganska ledsen över att ha förlorat sin familj. Det är bra att din pappa gör det han gör – uppmuntrar honom och finns där för honom. Han har nog känt sig ganska ensam.”

Felix suckade och nickade motvilligt. Han kände sig skyldig över att vara avundsjuk och arg på sin kusin medan Patrik gick igenom så mycket. Han visste att han inte var helt rättvis. Men hela situationen var helt enkelt för mycket.

”Jag vet”, svarade Felix. ”Jag saknar bara hur det var förut. Jag gillar inte alla dessa förändringar.”

Charlie nickade.

”Förändringar är svåra. Det går inte att komma ifrån. Men det behöver väl inte vara helt dåligt, eller hur?” sa han.

”Jag menar, är det inte ganska häftigt att få umgås med sin kusin? Det är ju som att ha en bror. Eller som att ha en vän i närheten hela tiden.”

Felix suckade trött åt det.

”Åh, snälla, jag har redan en syster”, svarade han. ”Och jag har massor av vänner – som du.”

Han släppte ut en lång, irriterad suck.

”Vem behöver Patrik?”, muttrade han bittert.

Charlie såg länge på sin vän och lät de bittra orden sjunka in.

”Oj”, sa han till slut. ”Det verkar som om du skulle behöva en dos av det vi pratade om i kyrkan för några veckor sedan.”

”Vad menar du?” frågade Felix försiktigt.

Charlie log. ”Andens frukt. Jag menar, du verkar ha fått tag på en del av den ruttna frukten: strid, avund, ilska, rivalitet, bråk, splittring...”

”Åh, kom igen!” avbröt Felix och rullade med ögonen.

”Men jag har väl rätt, eller hur?” insisterade Charlie. ”Var ärlig nu.”

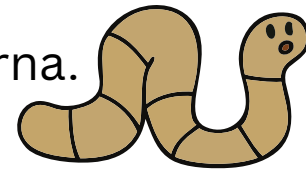
Felix suckade men började motvilligt tänka tillbaka på de senaste dagarna.

Han visste att Charlie hade rätt. Det hade Charlie ofta.

Felix ryckte till när han mindes sin egen avundsjuka och ilska mot sin kusin.

Han tänkte på de elaka saker han hade sagt och gjort.

Patrik behövde en vän, men Felix hade behandlat honom som en oönskad fiende.

”Du har rätt, Charlie”, instämde Felix med ett sorgset nick. ”Men hur ska jag kunna ändra hur jag känner?”

”Genom att ändra ditt sätt att tänka!” svarade Charlie omedelbart. ”Och genom att ersätta all den ruttna frukten med god frukt – Andens frukt, som kärlek, glädje, frid och så vidare.

Du har faktiskt ett val här. Du kan välja att vara vänlig i det du säger till andra.”

”Du får det att låta så enkelt.”

”Jag vet att det inte är enkelt, Felix,” medgav Charlie. ”Men varför ber du inte Gud om hjälp med ditt hjärta och din inställning? Han kan hjälpa dig, det vet du.”

Felix log sorgset men uppriktigt.

”Du har rätt”, sa han. ”Jag antar att jag kan försöka. Och det ska jag.”

Han vände sig om och tittade upp på sin vän.

”Och kanske kan du hjälpa mig också?”, frågade han hoppfullt.

”Självklart!” förklarade Charlie utan att tveka. ”Vad är vänner till för?”

Felix skrattade till. Han var så tacksam för sin vän.

”Okej då”, sa han med ett bestämt leende. ”Vad är det för lista med frukter som jag behöver arbeta med?”

Charlie log brett. ”Jag hämtar min Bibel så kan vi titta tillsammans.”

Men Andens frukt är

Kärlek Glädje

Frid Tålmod

Mildhet

Godhet

Tro

Saktmodighet

Självbehärskning

Mot sådant är inte lagen.

Galaterbrevet 5:22-23

2026

Bilder framtagna med AI via ChatGPT och Canva.